

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET

hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatalban vegyék fel!

Pártpolitika a törvényhatósági bizottságban.

Pécs, 1896. március hó 10

Laptársaim, a „Pécsi Napló“, a IV-ik kerületi választási bizottsági értekezletéről beszámolván, szembeállítván egymással a helybeli szabadelvű párt és a függetlenségi és 48-as párt magatartását a városi bizottsági tagok megválasztása körül s azt mondja, hogy míg a szabadelvű párt, mint ilyen, a városi képviselő politikai meggyőződését alárendelt kérdésnek tekinti, addig a függetlenségi és 48-as párt elnöke a kijelölendő jelöltek egyik elengedhetetlen kvalifikációjául annak 48-as politikai irányát kötötte ki.

Hogy a politikai torzsalkodásnak a törvényhatósági közgyűlés termében áldásos következménye a helyi érdekű közügyek elintézésére nem szokott lenni, az kétségtelen s azért ideális szempontnak mi is azt tartanók a bizottsági tagok választásánál, hogy a megválasztandók politikai pártállása ott tekintetbe ne vételessék; csak-hogy ha a politikai pártok szerint való jelölés és választás hiba, akkor első sorban nem a függetlenségi és 48-as pártnak pécsi hívei a hibásak, hanem a helybeli kormány-párt, a mely a belvárosi kerületekben mindig a merev pártszempontból tette meg jelöléseit.

Hisz köztudomásu tény, hogy a belvárosi u. n. hivatalos lisztára soha sem kerülhetett oly jelölt neve, a ki nem volt buzgó tagja a kormánypártnak; megkivánták még ezenkívül az intéző körök, hogy a felveendő jelöltek a polgármester híveiből kerüljenek ki, más szóval legyenek „városi mamelukok“ is; a kik ezt a két szempontot meg nem ütötték, a bizottsági tagválasztást intéző kormánypárti táborokar részéről jelölve soha sem lettek.

Voltak esetek több ízben, hogy a polgárság tetemes része ezt a kettős irányu mamelukságot kultiváló befolyást lerázni akarván, a városi választásoknál nem politikai pártok szerint tömörült, hanem ettől eltekintve oly jelölteket állított, akiről feltételezte, hogy városatyai tisztük teljesítésénél nem az ellenőrzendő hatósági személyek kedvét fogják keresni, hanem egyedül a város jól felfogott érdekeit tartva szem előtt attól sem rettennek vissza, hogy esetleg a városi tanács mindenható fejének egy-egy kedvenc tervét ellenezzék.

Igy támadtak aztán liszták a belvárosban, a melyeken elvétve egy-két ellenzéki polgár neve is szerepelt, de ezek ellen az a szabadelvű párt, a mely most a politikai pártatlanságot hirdeti, a legfurfangosabb korteskedést fejtette ki, szavazó lapjaira még külön színes papírost

is hozatott, a milyen más számára itt kapható nem volt, hogy annál biztosabban ellenőrizhesse, ki nem szavaz az ő cédulájával.

Evtizedeken át meg nem esett valószínű csuda számba ment tehát most három éve, hogy a kormánypárti hivatalos lisztán csorba esett s a III-ik kerületben bejuthatott az akkor még ellenzéki irányzata „Pécsi Napló“-nak ellenzéki érzelmű felelős szerkesztője.

Hogy ez az eredmény nem a szabadelvű pártnak „mint ilyennek“ tudható be érdemül, az már abból is kitűnik, hogy míg ez a párt „mint ilyen“ évek hosszú során át mindig beválasztotta a városi bizottságba saját alelnökét, Bubreg Antalt: rögtön kihagyta a hivatalos lisztából, mi-helyt az megundorodva attól a vásártól, a mit pártja korifeusai a város országgyűlési mandátumával a választó polgárok megkérdezése nélkül csaptak, a faképnél hagyta őket!

Ha a belvárosi szabadelvű pártot nem pártpolitikai tekintetek vezérelték a törvényhatósági választásoknál, ugyan mért törölték ki Bubreg nevét a lisztájukból akkor, a mikor ez politikai pártállást változtatott?

Egy alkalom lett volna a városi ügyek intézésénél a pártpolitika kiküszöbölésére,

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Régi jó idők.

Irta: Bérczi Károly.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Műdön kedeg olvasnám emez fakó írásokat, eszembe jutának azon királyi íródeák — Anonymus, — szózat, kinek az ő írása ezenképpen szól vala: Credo, quod eos cognoscetis duram gentem fuisse . . . Bizony, kemény legények is voltak ezek a mi eleink.

Familiák ősei, kiknek epigonjai manapság sok hasznót hajtó latifundiumokban, vagy ezek elpocsékolása után zsiros hivatalokban daskálkodnak, bitang rablással, fosztogatással szerezték azokat a jókat, melyek valának barsonból és aranból és Smaragdusból és dragalatos kwvekből . . . És ma a pipogya, köcsögkalapu, nyápic „utód“ büszkén veri az ő horpadt mellét:

— Vérükkel, hősiességükkel szerezték őseink a nemesi birtokot, a vagyont, melynek gyümölcséből mi most táplálkozunk!

Az ám, majd mit mondok, hogy mivel szerezték „dicső őseitek“ a családi vagyont?!

A pécsvárad i benediktinusok konventje, a Conuentus monasterij Waradyensis

1312. esztendőben, boldog Miklós hitvalló ünnepét követő harmadik napon, vagyis december hónap kilencedik napján ezeket jelenté vala Urok királynaknak. Károlynak, a ki akkoriban Isten kegyelméből Magyarországon uralkodék.

Magister Vgrinus, castellanus de Debraguezth, vagyis Ugrin mester döbröközi várnagynak egy napon essébe ötlött, hogy kevesek volnának az ő kincsei. Föl és alá járkált a vár komor falai között. De arca még sokkal komorabb vala a komor falnál is. Annyira sötét vala ábrázata, hogy hűségese fegyverhordozója meg nem állithatá az ajakára tolult szókat:

— Uram, uram, vitéz várnagy uram, kire vár szörnyű tekinteted?

Hős várnagy uram felelet gyanánt kiadá parancs szavát:

— Tüstüntübe fujjátok az kürtöket, hogy váram minden harcolója talpra állva várja az indulást.

A harcosok, a zsoldosok átkokat emlegetve ölték fel derekukra szablyáikat és vették karjukra kopjájukat. Szerették a meleg vér szagát; gyönyörűségük telt a haláltusát vivó haldoklók keserves nyögéseiben. A paripák is pajkos ficánkolásokkal mutatták kedvüket, a mikor az elcsánt sereg asztyán lábbelijének sarkából kiálló hegyes vasszögek és tarajos sarkantyuk csiklandóságait érezték fényes aszűrű bordáikon.

És Ugrin mester, a harcsabajszu kásztellanusz hadba vivé az ő népét.

Boldog Jakab apostol napját követő szombaton rárontott a György tulajdonát képező Kulny falura és est a szegény falut teljesen lerombolta. Miért? Hogy harci vágyát ekképen valamennyire kielégítvén, kedvét keresse? Nem. Dehogy. Hanem azért, hogy: auferendo penitus vniversa bona inuenta in eadem . . . Azért, hogy elvigyen onnan minden elvihetőt.

Biz ez a cselekedete nemes, nemsetes és vitézlő Ugrin várnagy uram, bárhogy szépsük, simítsuk is a kelmed vitéz cselekedetét, nem volt egyéb — rablásnál.

Irja továbbá a bencések konventje, hogy a vitéz kásztellanusz ur még keveselte a prédát és behatolván a komposzessor, György házába, a házat lerombolta, hogy kő kövön nem maradt és ott a helyszínén hét élő embert kivégezett a világból.

Ma bizonyosan Bali Mihály kezére adnák kigielmedet vitéz Ugrin mester. Még csak nem is köllene nagy utat tenni az igazság szolgájának, hogy Faddról elindulva kigielmedet Sexardon fölmagasztalja.

Hogy a fehérréppel való tanálkozásakor se lohadtak le kásztellanusz uram vitéz hajlamai, hogy a fehérréppel való gengébb bánásmódhoz se értett magister Ugrin, hogy ezek harmat-testére se állította durva keszeit ráemelni: bizonyosság rá, miképpen György komposzessor két leánytestvéreinek egyi-

s ezt az alkalmat a három év előtt megalkult városi polgári kör kínálta fel, melynek célja és feladata éppen az volt, hogy a pártpolitika kizárásával tisztán a helyi érdekek pártatlan és önzetlen ápolására a város polgárait pártkülönbség nélkül egyesítse kebelében.

Ezt az alkalmat azonban éppen a kormánypárt tagjai lökték el maguktól, s nemcsak hogy be nem léptek a körbe, de hamis információval azt is kieszközölték a kormánynál, hogy az a körnek felterjesztett alapszabályaitól megtagadta a jóváhagyást.

Mikor aztán az alapszabályokat az időközben változott kormány a valóságnak megfelelő információ folytán helybenhagyta, abba a körbe — a melyből a pártpolitika alapszabályilag ki volt tiltva — fentartás nélkül beléptek az ellenzéki polgárok, de a kormánypártiak, kik most azt hangoztatják, hogy városi ügyekben mellőzendő a pártpolitika, távol maradtak tőle, a minek más elfogadható indokát nem vagyunk képesek felfedezni, mint éppen azt, hogy ebben a körben nem lehetett volna nekik pártpolitikát csinálni.

Ne csudálja tehát a tisztelt kormánypárt „mint ilyen”, ha az ellenzék hasonlóval fizet vissza, főleg akkor, a mikor a kormány is a törvényhatóságok közgyűlési teremt mind sűrűbben használja fel kormánypárti tüntetések rendezésére és bizalmi szavazatok gyűjtésére.

A tisztelt tulajdonos legújabbán feltalált és alkalmazásba vett annak a jelzőnek, hogy a szabadelvű párt a városatyák választásánál eltekint a politikai pártállástól, nagyon örülnénk, ha őszintének tarthatnók; de hát ezt nem tehetjük, mert a tények azt bizonyítják, hogy ott ezt a pártoktól való eltekintést úgy értelmezik, hogy a választók pártkülönbség nélkül szavazzanak az ő jelöltjeikre, a kiket azonban ezentul is mindig csak a kormánypárt kebeléből fognak kijelölni, ha

körül ruháit letépte, a másik gyönyörűséges leányasszonyt pedig karján nyíllal megsebezte.

Bizony mondom, kidobnák ma kelmedet Ugrin mester az ilyen inkorrekt magaviseletért még a legutolsó baka-dézeahölgy kompániából is! De az 1312 ik esztendőben talán a kelmed cselekedete a musant volt? Tisztelem is a kelmedek gusztyusát.

Ugrin uram, mikor ingó-bingó jószágokkal, lovakkal és egyéb igavonó állatokkal már elegendőnek találta prédáját, várába tért pihenni. Magával vitte szegény Györgyöt is, kit is nem főrszte se tejben, se vajban, hanem det in uita eundem in carcere suo tribus mensibus. Vagyis temlecben éhhen tartá vala, kedeg sokat kőnörgete ue iorgalomér . . .

*

Hogy pedig a pécsváradi benediktinuszok nem ha s ből irák vala emez hirt Felséges Fejedelmöknek: kitűnik a levél amaz passzusából, mely szerint a vizsgálati aktusnál jelen volt a király embere is, a homo regius, ki a konvent emberével, Tamás bencés pappal, „a nobilibus conprouincialibus et a uicinis” vették a hatalmaskodásra vonatkozó adatokat.

Hogy I. Károly király mivel fenytette meg legyen az ő garázda, törvénysértő szolgálját: nem tudatik.

Ilyenek voltak a régi jó idők! . . .

pedig belvárosi ellenzéki ember tartana igényt a megválasztásra, legyen az arra még oly érdemes, azt majd ezután is csak a külvárosi kerületekbe utasítja a tisztelt szabadelvű párt a politikai pártatlanság nagyobb dicsőségére.

H i r e k.

Pécs, 1896. március hó 10.

Lala verset akar írni.

Gondolataiba elmerűten ül íróasztala előtt a kis aranyos, barna fürtű Lala, sápadt az izgatottságtól . . . tollszárát rágja . . . két szót ír egy rózsaszín lapra, majd egyet kitörölni kezd a gummival . . . elolvassa egyet Petőfi költeményei közül . . . majd folytatja a szavak leírását, illetve azok kiradirozását . . . és kétségbeesetten fűlöshajt: „hiába; nem megy!”

Megsugom, a mi kis barna Lalánk szerelmes egy ábrándos szőke ifjuba, Zalánba, ki odát irt hozzá, melynek végső szavaira:

„Szólj, mit tegyek, hogy eljussak Hozzád,
Kit hű szívem oly forrón szeret, imád!”

akar most válaszolni. Mert szegény kis Lalánk, ki csak tavaly fejezte be felsőbb leányiskolai tanulmányait a pécsi polgáriban, úgy tudja — mert a kisasszonyoktól így tanulta, — hogy a jó leánynak szépen válaszolnia kell, ha kérdezik; — versben pedig azért akar válaszolni, mert hallott valamit sympathiáról, természetesen erről is csak annyit, hogy ha kézimunka óra alatt két barátnő egyszerre ejtette el a másikat, a tanítónő ezt azon megjegyzéssel kísérte, hogy: „csupa sympathia!” — A kétségbeesésre azonban az ad főleg okot, hogy Lala már terminust is adott Zalánnak, mely nappon a válaszáért eljöhét . . . és most nem talál rimet!

Felkel székéről, izgatottan fel-alá jár-kál égszinkék boudoirjában, a barna szemek villognak, a rózsaszín ajkak remegnek, a bárszempillák bezáródnak és könyök hullnak a szép perzsa szőnyeggel bevont pamlagra . . . majd térdre borul, fehér kacsóit imára kulcsolja, kőrőleg tekint a: Égre . . . és lecsillapul keble pihegése, szive dobogása lassul, vére lüktetése rendes lesz . . . leül az asztalhoz, kezébe veszi a vékony kis tollnyelet és írni kezd:

„Jöjj, cellám vasa lehull lépted előtt majd,
S kar ölelend, mely kész . . . . .”

ennyit írhatott, ekkor halk kopogás hallik és belép Zalán.

Most szállta meg az ihlet és ime belép „Ő”. Nem is fogadja úgy, mint rendezen, feléje sem fordulva, rá sem nézve (tudta, ha csak egy tekintetet vetne reá, nem beszélhetne így) ülőhelyéből könyörög: „Kedves Zalán, hagyjon most magamra, csak most ne zavarjon, mert . . . mert . . .”

— Mert? (Pedig jól tudta, min töri a tejét a kis aranyos és látta, hogy akarta eldugni a kis arányos azt a rózsaszín papírlapot, melyre platói sóhajok közepette oly sokat és mégis oly keveset irt.)

— Mert Isten bizony nem lesz a versből egy betű sem!

— Hát el akarja felejtetni ígéretét, ez lenne türelmem jutalma? Egy hete járok már mindennap Önhöz a versért, melytől boldogságomat várom, egy hete küld már el naponként, hogy jőjjen holnap. Én megtartottam mindig ígéretemet, ne felejtse Ön sem, hogy az ígéret szent szó, pláne . . . . . ha ily szép ajkáról hangzik az el.

A kis barna összerendezte, érezte, hogy ismét elröppent az ihlet, lecsüggeszti szomoruan fejét, fehére kezét Zalánnak nyújtja és remegő hangon szól:

— Kedves Zalán . . . nem tudom elkészíteni az ígért verset . . . a sorokat ugyan megirtam volna . . . irtam is csillagokról, szellőről, virágról, madárdalról, de . . . de rimeket nem találok. Mentsem fel ígéretem megtartása alól, engedje el a vera megírását.

Zalán gyönyörrel nézi a kétségbeesetten panaszkodó Lalát. Hát csak nem jönnek a rimek . . . és ki ennek az oka? Egyedül csak Ön!

— Én?

— Igen, egyedül csak Ön, kedves Lalám, — kezdi Zalán, karosszékét odavonva Lalához, — csak Ön az oka, mert nem tud szeretni. Az asztalán Petőfi költeményei fekszenek, elolvasta azokat és most Ön is ábrándozik csillagokról a kék égen, madárdalról . . . . . virágillatról a tágas szőke . . . . . szeretni Ön nem tud. „Szeretni” — Ön fejében — abban a gyönyörű szóban — csak pusztá hangok röppennek el ajkáról — arról a csókra teremt ajkról — de a szive hallgat, alszik, szunnyad . . . szive nem fogékony a szerelemre. Minek ír Ön harmatról, virágillatról, napugárról . . . . . mindez semmi, semmi, ha a sziv nem ünnepli a maga tavaszát, a szerelem kikeletét. A szerelemnek megvan a maga költészete, költeménye, oly számtalan, mint virág a réten, mint madár az erdőn, rime annyi, a hányat csókolnak az ajkak . . . számtalan . . . . .”

Zalán minden szóval közelebb hajolt a pihegve, mosolyogva figyelő Lalához és mikor elhangzott az utolsó szó, összeért ajkuk . . . és elcsattant az első rim.

X. Y. Z.

Naptrend 1896. március 11-én.

Naptár: szerda, márc. 11. — Róm. kath. Konstantin. — Prot.: Konstantin. — Görög-kelet: (febr. 28.) Vazul. — Zsidó: Adar 26. — Nap kél 6 óra 21 perckor. — Nyugszik 5 óra 59 perckor. — Hold kél 9 óra 33 perckor reggel. — Nyugszik 6 óra 59 perckor este.

Időjárás: hőmérséklet 2 Celsius fok meleg; légnyomás 746. — Kilátás: a központi meteorologiai intézet jelzése szerint hűvös, helyenkint csapadék várható.

Színház: „Böregér”, operette 3 felvonásban.

— (**Baranyamegye közigazgatási bizottsága**) ma délelőtt tartotta látogatott ülését Kardos Kálmán főispán elnöklése alatt, melyről szóló tudósítá-unkat azonban anyaghiány miatt lapunk holnapi számára kellett halasztanunk.

— (**Kinevezés.**) A pécsi kir. törvényszék elnöke Horváth Antal a dárdai kir. járásbirósághoz harmadosztályu hivatalsszolgárává ne ezte ki.

— (**A tanítói legkisebb fizetések biztosítása.**) Az 1876. évi VI. t. c. 30. § a a közigazgatási bizottságnak teszi kötelességévé, hogy a jársai közegek által felügyeltessen arra, hogy a tanítók a törvényben meghatározott 300 frtnyi legkisebb fizetéshez a törvény 4. §-ában meghatározott időközökben tényleg hozzájussanak. Mivel azonban a vallás és közoktatásügyi miniszter a beérkezett jelentésekből meggyőződött arról, hogy még igen jelentékeny azon tanítói állomások száma, amelyeknél a tanítói fizetések rendezéséről szóló 1893. évi XXVI. t.-c. 4. §-ában meghatározott legkisebb tanítói fizetést az iskolafentartók nem biztosították, sem pedig a kiegészítéshez szükséges összeget államsegélyként nem kérelmezték, e tárgyban valamennyi közigazgatási bizottsághoz körrrendeletet intézett. E körrrendelet-

ben a miniszter felszólítja a közigazgatási bizottságokat, hogy utasítsák a járási községeket a felügyelet szigorú gyakorlására, s ha a 300 frtnyi legkisebb fizetés kiszolgáltatásában az iskolafentartó részéről mulasztást tapasztalnak, azt minden egyes esetben, sőt ha szükséges, állandóan, közigazgatási uton hajtsák be, s a mennyiben a tanítói fizetés behajthatlan volna, ezen körülményt szabályszerűen állapítsák meg. A miniszter ugyan ezen rendeletében a tanítói fizetések kiegészítésére szükséges államegély engedélyezéséért a kérelmezési határidőt ez évi május 1-ig hosszabbította meg.

— **(Ki lesz a pécsi püspök?)**

Néhai Dulánszky Nándor püspöki székébe legujabb jelöltként dr. Városy Gyulát emlegetik. Városy Gyula, kalocsai prépost-kanonok és Császka érsek oldalkanonokja, ugyanaz a komoly és tudós pap, a ki már a zágrábi érsekségre is kandidálva volt és csakis magyar származására való tekintetből mellőztetett a horvát Poszilovics Györggyel szemben. Városy Gyula javakorabeli ötvenéves férfi, aki a lelkipásztorkodás, a papnevelés és egyházi kormányzat terén gazdag gyakorlatot szerzett negyedszázados papi pályáján. Néhai Haynald érsek szentelte pappá, nevezte ki káplánnak és miután a tudori szigorlatokat kitűnően kiállotta, aulájában, majd a kalocsai papnevelőintézetben alkalmazta, mint tanárt és kormányzót. 1888-ban ő felsége kalocsai kanonokká nevezte ki, 1891-ben pedig Császka György, az új érsek, maga mellé vette, mint oldalkanonokot és új megyéje ügyeiben legbizalmasabb tanácsadóját. Már Csáky Albin gróf kultuszminiszter püspöknek szemelte ki e tudós, szelid lelkületű, az egyházi ügyekben és a nyugateurópai nyelvekben egyaránt jártas papot, aki két érseknek egymásután legbizalmasabb embere és tanácsosa volt.

— **(Törvényhatósági vásárrendtartások.)** A vidéki iparhatóságoknak állandóan sok dolgot adtak azok a surlódások, melyek a vásárokat látogató iparosok és kereskedők között a sátoelhelyezési sorrend miatt felmerültek s a melyeket a hatóságoknak legjobb igyekezet mellett sem sikerült minden alkalommal igazságosan eldönteni, mivelhogy a legtöbb községben írásba foglalt vásárrendtartásról szó sincsen. A hol van is, az csak községi határozaton alapul, ez pedig — tekintve, hogy a kis- és nagyközségek vásárrendészeti jogokat nem gyakorolnak — nem bír szabályrendelettel kötelező erővel. E vizátság megszüntetése érdekében — mint értesülünk — a belügyminiszter vármegyénk alispánjához is rendeletet intézett, melyben felhívja, hogy a vásártartó községek vásárrendtartásai törvényhatósági szabályrendelettel állapíttassanak meg.

— **(Felvétel az állami képzőintézetekbe.)** A vallás- és közoktatásügyi miniszter valamennyi tanfelügyelőhöz, kinek kerületében állami tanító-, tanítónő vagy óvónő-képző intézet van, a nevezett intézeteknél megkivánt felvételi vizsgálatok tárgyában körrendeletet intézett. E körrendeletében elrendeli, hogy az intézetek igazgató tanácsa, illetőleg igazgatója az összes szükséges adatok világos kitételével és hangsú-

lyozásával minden év május hó 1-én tegyék közzé s küldjék meg tankerületük összes felső nép-, polgári fiu- és leányiskolák igazgatóinak az ifjúság tájékoztatása céljából. Utasítja az igazgatókat, hogy a megüresedő helyekről, ösztöndíjakról, ingyenes és kedvezményes helyekről pontos kimutatásokat készíttessenek. A kérvények benyújtásának határidejét május 31-ét tűzi ki. Az 50 krajcáros bélyeggel ellátott folyamodványhoz csatolandó bizonyítványok: a szülői bizonyítványa arról, hogy a törvényben megkövetelt életkort a pályázó betöltötte; orvosi bizonyítvány s a családtagok számáról s egyéb családi viszonyokról szóló hiteles bizonyítvány. A miniszter ezenkívül megállapítja a felvételi vizaga módoszatait is.

— **(Nem lopott, csak a lovait abrakolta.)** Szalai János, sárbogárdi illetőségű kocsisról, többször vette észre a gazdája Hobbler Mihály, Makár-utcai lakos, hogy bejár a kamrába olyankor is, mikor nem kellene. Tegnap aztán megleste és rajta csipte, a mint Szalai egy álkulccsal az este sötétjében kinyitotta a kamra ajtaját s bement oda. Persze a meglepett kocsis azzal védekezik, hogy ő nem akart lopni, csak a lovaknak vitt volna abrakot, de a gazda ezt nem hitte el neki s most folytatják a vizsgálatot a tolvaj kocsis ügyében.

— **(Színész-kongresszus.)** Budapesten ma kezdődik az országos színész-kongresszus, melyen a vidéki szintársulatok képviselői beszélnek meg a vidéki színészek ügyeit. A kongresszuson a pécsi szintársulatot Mészáros Lajos, Polgár Sándor és Berényi Gyula képviselik, a kik a kongresszusra tegnap el is utaztak.

— **(Március 15.)** Március tizenötödikét a dunaföldvári függetlenségi érzelmi polgárok az egyenlőség körben impozáns ünnep rendezésével ülik meg. Rátka László, a kiváló népszínművész, mint a kör elnöke, ünnepi beszédet mond, utána Lévai Dezső dr. tart alkalmi szónoklatot s végül hazafias dalokat ad elő a dalárda. Este bankett lesz a körben, melyre a város orsz. képviselője, Szluha István is lerándul.

— **(Megugrott tolonc.)** Polreisz Nándor nevű kovácssegédet nyomoz most rendőrségünk, a ki bár zala-szent-iváni illetőségű, mégis messze elszármazott szülőfalujától s legutóbb Vác város határában szerepelt, de nem mint kovácssegéd, hanem mint műkedvelő rabló, a mennyiben megtámadott az országuton egy embert s azt ki akarta rabolni, hogy így jusson pénzhez. Azonban műkedvelőskedésében poruljárt, mert elfogták a csendőrök és be akarták kísérni Budapestre. Polreisz Nándor pedig, felhasználva a legelső kedvező alkalmat, megugrott s mikor a csendőrök újra elfogták, átadták a rendőröknek, hogy azok viseljék gondját. Ezek aztán szépen a börtönbe juttatták, a hol hat hónapig ülve, szabadlábra lett helyezve, de illetőségi helyére akarták toloncolni. Polreisznak nem volt inyére a kényszerutasítás s kísérői elől ismét megugrott, még pedig oly szerencsével, hogy most már nem került kézre. Nem lehetetlen, hogy erre felé vette utját s most rendőrségünk keresi a megugrott toloncot.

— **(Választói értekezéslet.)** Több választó polgár az I-ő kerületi választókat a városi bizottsági tagok választása tárgyában csütörtök esti 8 órára a „Korona“ vendéglő termébe értekezésletre hívta egybe.

— **(Verekedő rácsok.)** Liptódon (Baranya megye) folyó hó 7-én Milinovics Sztankó, Knezovics Ljubimir és Knezovics Milinka a kocsmában iddögáltak. Mint hogy azonban a fizetés dolgában sehogy sem tudtak tisztába jönni s mivel már a bor is jól feltűzelte őket, szépecskén összeveszték. Midőn Knezovics Ljubimir Milinovicnak egyetmást szemére hányt, ez felugorván amast torkon ragadta, de Knezovics sem lévén rest, Milinovicnak karjait ragadta meg, a mely alkalmat felhasználván a harmadik, Knezovics Milinka, botjával Milinovicnak a fejét betörte. Ez különben Milinka részéről köicsön-kenyér volt. Tavaly ősszel ugyanis a himesházi vásárról jött haza Milinovic és Knezovics Milinka, a ki amannak kocsjára kérekedett, de az őt élesvégű botjával szájon ütötte. Milinovic tehát visszakarta a kölcsönt és most az ágyat nyomja.

— **(Március 15-iki vacsora.)** Sebők Gyula vendéglős, a „Korona“ vendéglő tulajdonosa, március 15-én este társasvacsorát rendez, melyen egy teríték ára 48 kr. lesz. A társasvacsorát táncmulatság követi s annak sikeréről előre is jótáll a vendéglős régi jó hírneve és pontos kiszolgálása.

— **(Megszökött tolvaj.)** Herner József püspökmárokai szolgálégény még az ősszel meglopta a gazdáját. A lopás rábizonyosodván, a mohácsi járásbíró megindította ellene a bűnvizsgálatot, a minek eredményétől, úgy látszik, igen tartott Herner József, mert egy szép napon szó nélkül odább állt Püspök-Márokról. Most aztán, hogy elő kellene állítani, nem találják a megszökött tolvajt sehol s így a mohácsi kir. járásbíró-ság elrendelte országos köröztesét.

— **(A kintornás büne.)** Timár Lajos, szegvárdi illetőségű kintornás a napokban összeütközésbe jött a rendőri kihágásról szóló paragrafussal, mert engedély nélkül mulattatta a jámbor halandókat kintornája művészi dalaival. E miatt a rendőrkapitányság 10 frt pénzbüntetésre, esetleg 2 napi elzárásra ítélte, a mely büntetés most kellene neki kiállania. Azonban a kintornás azóta messze jár már s most a hol ráakadnak, két napig beteszik a kóterba, hogy kiállja a büntetését, mely elől megszökött.

— **(Füredés márciusban.)** Regényes históriát csiripelnek most a balokányi tó melletti fák verobei. A regényes história, hogy szomoruan, öngyilkossággal nem végsődött, az csak két derék köműveslegénynek köszönhető, a kik a kellő pillanatban — mint életmentők — szerepeltek s kihalászták a tó vizéből azt a kislányt, a ki belevetette magát a vízbe, kétségtelenül nem azért, hogy szabad fürdőt vegyen, a mire még különben hideg idő is van, hanem, hogy belevesszen a tóba, a melyhez astán sirva járhatott volna ki zarándoklásra az, ki miatt a lányka szívében megfogamsott a szörnyű gondolat, hogy megválna az élettől, hogy beleéli magát a vízbe. Az öngyilkosjelölt kisasszony azonban

nem jól választotta meg az időpontot; mert akkor vetette magát a habokba, mikor a tó körül még jártak-keltek az emberek, a kik közül azán két bátor közművelő utána ugrott a leánynak a vízbe s mielőtt annak a hidegfürdő okozta didergésen kívül más baja is lett volna, szépen kimentették őt s hasavították szüleihez, a kik bisonyára fognak rá módot találni, hogy leányuk ne repetálja meg a — hidegfürdőt.

— **(Csendőrököt insultáló cigányasszonyok.)** Ma délelőtt nagy ribilijót csapott a Nepomuk-utcában a kir. törvényszék épülete előtt egy csomó cigányasszony. A törvényszék előtt végtárgyaláson álló Sárközi bandához tartozó asszonyok voltak ezek, a kik — mikor a végtárgyaláson tanukul megjelent — csendőrök kijöttek a palotából, mint a raj, ugrottak fel a földről, hol az egész járdát ellepték s a csendőrökre kezdtek szitkokat szórni azért, mert embe-reiket — aszerintük — ők keverték a bajba. Nagykiabálva, ökleikkel fenyegetözve, rohantak a csendőrök után, a magok ékes nyelvén fejezve ki méltatlankodásukat azok ellen.

— Deglett macskával vallattad az uramat; degelj meg te is, te bibae csendőr! Ilyen és ehhez hasonló átkozódásokat hallatott a kócos siserahad, míg csak a csendőrök el nem siettek körükből. A dolognak folytatása lesz a bíróságnál, hol az insultáló asszonyokat a csendőrök feljelentik.

Sárköziék bandája.

(A tegnapi délutáni tárgyalás folyt. tása.)

— Saját tudósítónktól. —

A vasvillás betörők.

1891 július 21-én Szűcs István tókeesi lakos kárára betöréses lopást követtek el, 225 frt értékű tárgyakat tolvajolván el. Ő akkor nem volt otthon, csak a felesége és két kis gyermeke s a tettesek az ablakon hatoltak be az utcai szobába, honnan elvittek mindent, a mi elvihető volt s ott hagytak egy vasvillát, melylyel bizonyosan azt szurták volna le, a ki tettüket észrevéve, behatolt volna a szobába. Az elébe tartott 2 dunnát, 2 vánkost és egy nagykendőt megismeri sajátjával a káros. Sárközi Pál és Bundás József a vádlottak ez ügyben, Reif György cikói és Németh Mártonné sári pusztai lakosok vannak orgasdassággal vádolva. A két cigány most is tagad mindent; Reif György azonban elismeri, hogy nem ugyan őket, de az öreg Sárközi Sándort ismeri, az orgasdasságot pedig tagadja, dacára, hogy a cigányokat az üldöző csendőrök elől háza padlására is elrejtette. Németh Mártonné azonban beismeri, hogy Báltassé-ken egy kendőt megvett egy 50 évesnek látású öreg cigánytól. A két vádlottra azt mondja, hogy nem azoktól vette, de azt az öreg cigányt megismerne, a ki rá erőszakolta a nagy kendőt azzal, hogy azt találta. Elnök elrendeli öreg Sárközi Sándornak elővezetését az ügyességi fegyházból hogy abban megismerje az embert, a kitől vette a kendőt. Majd a betörés tetteseit kinyomozó csendőrök adták elő az esetre vonatkozó vallomásukat s ezzel az ügygyel is szépen végezt a törvényszék. Ez az ügy különben szoros összefüggésben van egy másik lopási ügygyel, melyet Vörös Berényben követtek el Sárköziék, elhajtván innen egy kocsit lovasul s ezt a kocsit rakták meg a Szűcséktől ellopott ágyneműekkel s úgy mentek át, menekülvén a kocsija miatt üldözésükre kelő gazda elől Fehérmegyébe.

Cigányok, mint lókedvelők.

Pongor József somberek lakos kárára 1891. július végén a banda két tagja, Pál és Sunyi Bundás két lovat felszerázamosva, összesen 150 frt értékben éjnek idején a beretesselt istalóból kivezettek.

Kihallgatják a károsultat, Pongor Józsefet, a ki részletesen elmondja az esetet, valamint azt is, hogy ugyanez alkalommal az ő 6-ik szomszédját, Bankó Józsefet is meglopták, de ez nem keresi a magát, mert elszármazott Fehérmegyébe.

A szegsárdi törvényszék 1892. dec. 23-iki határozatával ebben az ügyben megszüntető végzést hozott.

Az egyenkint kihallgatott Pál és Sunyi Bundás terheltek tagadják, hogy a tettet ők követték volna el, sőt azt állítják, hogy azt sem tudják, merre van Somberek, a hol soha életükben nem voltak.

A nyomosó csendőrök azonban rájuk vallanak, sőt azt is mondják, hogy előttük még annak idején beismerték a lólopást.

Sunyi Bundás kőbeszól: Megkérem alásan a kir. törvényszéket, hiss ezek a csendőr urak oda künn összebeszélnek. Hm. Persze, rendreutasítást kapott.

Kacsakedvelő cigányok.

Minorich István kisszállási (Bács m.) lakos baromfi-ólját az arra barangoló cigánykaraván, mely nem volt más, mint a Sárköziék teljes bandája asszonyostól együtt, feltörte és onnét 23 db. kővér kacsát és vagy 6 db. tyukot elemeltek.

A portyázó jankováci csendőrök éppen akkor találkoztak a táborozó cigánykaravánal, midőn a kacsák egy része már javában párolgott a katlanban, egy részét pedig az asszenynép koppasztotta. Néhány kacsá még egészben megvolt és a károsult magáéra ismert bennük.

Ez a banda ugrott meg, midőn Topolyára akarta őket két csendőr bekisérni. Az összeláncolt cigányok haladtak az ut közepén, az asszony népség a kocsik mellett szintén összekötözve, a purdók mög az echó kocsiban. A csendőrök lóháton kísérték a karavánt. Egy kukorica táblához ér a menet, midőn az egyik asszony a földre vágja magát. Míg a kíséző csendőrök ezt a kocsiba emelik, az összeláncolt cigányok szétszakítják a láncokat és hatan hatfelé szaladtak. A csendőrök lövéseket tesznek és két lövés talált is, mert keserves jajveszékést hallotta a kukoricából.

A sorba beléptetett cigányok tagadnak mindent, ők sohase voltak Bácskában, soha se loptak kacsákat és soha se kísérték őket csendőrök és így egyáltalában meg sem szökhettek tőlük.

Pál, Bundás, József, Péter, György, Ferenc és Kolompár voltak azok, kiket a két csendőr megjelölt, és meg is nevezett, de hát a cigányok erősen tagadtak.

Ezután Rokenatein, Szűcs István, Keszer András, Hulló Károly, Zolnay Tamás és Pongor József tanuk meghiteltetnek.

Ezzel az első napra kitűzött anyag lett letárgyalva.

Második nap.

A már reggel 8 órára berendelt tanuk és szabadlábban levő vádlottak megjelenvén, a törvényszék 1/2-9-kor beszólította őket. Elnök figyelmezteti a tanukat és vádlottakat, hogy az igazat vallják, mert vallomásaikra esküt kell tenniük. A tárgyalást azonban nem lehetett megkezdeni, mert Kolompárt nem hosták föl, tehát telefonon értesítették a fogházfelügyelőt, hogy indíttassa utnak azonnal, Székely Ede védő sem volt még ott, érte is üzeni kellett, bizony 10 felé járt az idő, midőn a tárgyalást újra meg lehetett kezdeni.

Bevezették a cigányokat és elnök előolvasása szerint, bűneik nagyságához képest

a következő sorrendben állították őket a börtönőrök a bíróság elé: 1. Sárközi Sándor, 2. Kolompár József, 3. Sárközi Pál, 4. Bundás, 5. János, 6. József, 7. Péter, 8. József, 9. Bolygó.

Nagy Géza dr., kir. alügyész ezután előadja a banda legsikerültebb hadi vállalatát, midőn mint

utonálló rablók

szerepeltek. Három rendbeli ügy függ össze a legesorosabban, melyek esep egymásutánban mentek végbe. 1892. év nyarán Sárköziék bandáját már a Bácskában találjuk, ahol a lopások végtelen sorozatát követték el. Azonban est a helyet — mint a börtönben elhalt Szepi tőredelmes vallomásából kitetszik — csak átmeneti állomásnak tekintették; mert Cikórol azzal a szándékkal indultak világgá, hogy valahol a Tiszántúl fognak szerencsét próbálni. Jó darabig kóboroltak már Torontálmegyében, midőn egyszer csak megtudták, hogy Nagy-sz.-Miklóson országos vásár van. Tehát okt. 23-án éjnek idején elhelyeszkedtek a Temesvár nagyszentmiklósi országuton és várták, mit hoz a vak-eset. Véget érven ugyanis a vásár, a vásárok a megmaradt holmikkal hazafelé tartottak.

Első volt az áldozatok közt Scheuer Jakab temesvári szijgyártó, a kitől 33 pár kantárt és egy gyepőt loptak el oly formán, hogy négyen közülök a kocsi hátuljára fölkapaszkodtak és a tárgyakat lehányták az országuttra, míg a kocsi vigan haladt a poros országuton. A többi leiben állók felszedték a portékát és tovább állottak.

A második dicső tettük volt a két Stanescu testvér kirablása. Lovrin, és Pakrác községek közt haladtak kocsijukon az országuton, a hol észrevették a bujkáló cigányokat, az árkokban. Egyszerre egy sereg cigány lepte el őket, dorongokkal összeverték, a kisebbiket fojtogatták, a nagyobbiknak bezúrták a koponyáját, 36 frt kőesepést, børsapkát, tüzőt (melledzöt) és egy bundát raboltak tőlük.

Nemokára következett a harmadik áldozat, a Nemecek házaspár. Kertész kedtek ezek a jó emberek Nagy-Özön, megrakták kocsijukat zellerrel, répával és más zöldséggel és éjfélt után igyekeztek Temesvárra. A cigányok támadási rendszere ugyanaz volt, mint a második esetben. Összevissza verték Nemeceket és nejét, kirabolták, sőt több ruhadarabjától is megfosztották őket.

Követtek el még ugyanezen az utvonalon több fosztogatást, de ezekhez hiányzik az elegendő bizonyíték.

Kihallgatják ezután Scheuer Jakabot, a ki németül teszi meg vallomását. Elnök felszólítására a földön heverő bűnjelek közül kiválogatja a tőle elrabolt saját készítményü kantárokat.

Kapcsolatban Scheuer vallomásával fölolvassák Scheuer fuvarosának és szintén vele volt inasának vallomásait.

Stanescu Mihály és Juon külön-külön hallgattatnak ki. Persze csak oláhu tudnak, a mi azonban a legkisebb akadályt sem képezett, mert az elnök, Bajnovits bíró, sőt Stiegelbauer jegyző is ki tudták hallgatni a messze földről ide citált római utódokat.

Az egyik Stanescu 21, a másik 19 éves. Almát adtak el Nagy-Sz.-Miklóson, vigan jöttek hazafelé, midőn mint a gondolat, előttük teremnek a cigányok. Kifosztják őket és elverik alaposan. A rabló cigányok oláhu követelték tőlük a pénzt.

Nemecekék nem jelentek meg, felolvastatik ezeknek a vizagálóbíró előtt tett 2—2 rendbeli vallomása, utána pedig Nemecekék sérelmezéséről felvett orvosi látélet.

A vádlottak kivezetését rendelte el az elnök ezután, csupán a legvénebb gonosztevő, a Farkas melléknévvel bíró Sárközi Sándor

maradt bent a teremben, a kinek a kihallgatása következett volna.

Elnök azonban jónak látta a tárgyaló terem kiszellőztetése végett a tárgyalást néhány percre felfüggeszteni.

Alig kezdték meg a kihallgatást, egy kis epizód adta magát elő.

Az ajtóban ülő börtönőr, a kinek a hivatása a tanukat beszéltetni, tisztelettel jelentette, hogy egyik 20-adrendű vádlott, valami Bekő István nevű be van csipve.

— Vesse be! — mond az elnök.

Bekő uram „Dicséretesek a Jézus!” sal a terembe lép.

Elnök: Hiszen maga be van rugva!

Bekő: Hát azért elmondom én a magamét.

Elnök: Ezért a viseleteért 48 órai elszárasra ítélem. Börtönőr, vigye el!

Bekő: Jaj, jaj, Istenem, egy kis pécsi borért 48 óra . . . Istenem, ez nem igazság!

Sárközi Sándort, a banda fejét veszi ezután elnök kihallgatás alá. Persze tagad mindent. Ő ártatlan az egész dologban, hisz ezeket a lopott holmikat a csendőrök hozták ide (Derültég) Kikindán is, Szegszárdon is ártatlanul ült. Összetörték a cserdőrök nagyon, annak a nyomorékja.

Elnök: Hát hol vette ezeket a kantárokat?

Vádlott: Nem vettem én sehol, most látom először.

Elnök: Nos hát, nem a nagyszentmihályi rablásból valók ezek?

Vádlott: Hát kérem alázattal, huzas a Nagy-sz. Miklós?

Elnök: Magának legjobban kell tudnia, hisz maga vezette azután a csendőröket házról-házra.

Vádlott: Nem vezettem én őket soha, ők vezettek engem.

Elnök: No majd rá bizonyítják a csendőrök. Mondja csak Sárközi, miért ült maga Kalocsán 2 és fél évet?

Vádlott: Gyanúság miatt, nágyaság uram, ceupa gyanúság miatt. Hiszen olyan ártatlan vágyok, mint a ma született bárány.

Sárközi Sándor az elnök minden kérdésére ártatlanságát emlegeti. Cikórol ki se mosdult, ott fogták el a csendőrök, a kik ütötték verték. Tagadja azt is, hogy Apáti község tömlőcélből megszökött volna a vele együtt elfogott négy társát nem ismeri a tagadja, hogy vele együtt Cikón másokat is elfogtak volna. Elnök elébe tartja a nagykiindai járásbíróágnál tett vallomását, melyre azt válaszolja:

— Igaz lehet, én nem tudom. Régen volt, nem emlékszem rá.

Már ebben elismeri, hogy az Apáti község fogházába Józsi nevű társával együtt zárták be a Józsi: Kolompár József volt. Elnök eladja neki, mily kerülővel jött haza bandájával együtt Lovrinból, a lopás elkövetése után, míg Cikón elfogták őket.

Kolompár Józsefet vezetik most elő. Elnök kérdésére, hogy mindig Kolompár néven szerepelt-e, nem volt-e Sári Sárközi József név alatt a nagykiindai törvényszék előtt: tagad. A két bajai révész megismeri.

Elnök a törzekönyvi kivonatból konstatáltatja, hogy Sári Sárközi József és vádlott ugyanegy személy. Különben a miért ő most a soproni fegyház lakója, azokért a büntettekért állnak most társai nagyrészt a törvényszék előtt, a kiket, mikor őt elítélték, a vizsgálatok során meg is nevezett; köztük Sunyi Bundást és Gombait. Ő adott el Szórád Lukács korcs márosnak Martonoson, a Tisza mellett, a lopott tárgyak közül egy pár kantárt, Sárközi Józseffel együtt, a hol mulattak. Márton ré-

vészfiu felismerte, mikor Cikórol Nagykikindára kísérték a csendőrök.

Vádlott tagad a ekkor Sárközi Gombai Pált hallgatják ki, a ki Sárközi Jánosnak mondja magát. Nem tud a törontáli rablásról semmit, bár az elhalt Sárközi Szepe őt is megnevezte büntetésül. Kata Péter és Hajpál Sándor pedig azt igazolják, hogy tőle vettek gyepőt és szeresámetkat; de erre ez a válaasa vádlottnak:

— Nem tudok róla semmit, tekintetese királyi törvényséki uraim; el voltam tévelyedve az eszemben.

— Hát est a bundát se ismeri, a mit az oláhoktól raboltak el?

— Látom, hogy bunda, de nem ismerem.

Sárközi (Bundás) József nem tud semmit a rablásról. Kakasdon a faddi csendőrök fogták el, de azt állítja, hogy nem ismeri Sárközi Cikó Józsefet, avval együtt elfogták. Őt tulajdonképen a báttaszéki vásárosok kifosztása miatt tartóztatták le a csendőrök Kakasdon az ágyasánál, Kolompár Katinál, a miért Sárközi Sándort el is itélték 2 évi fegyházra Szegszárdon.

Sárközi (Jóka) János előbbiekhez hasonlóan mindent tagad. Bekő Istvánnak ő adott volna el Báttaszéken 2 kantárt, ezt is tagadja.

Sárközi (Cikói) József nem érzi magát bűnösnek semmiben se. Sárközi Bundás Józsefet, a kivl együtt elfogták Kakasdon a faddi csendőrök, nem akarja megismerni a hogy Sárközi Sándor az apja volna, azt sem ismerte be.

Sárközi Péter csendőrök előtt beismerte a rablást, de most tagadja a azt mondja, hogy Sárközi Szepe árulta be őket a csendőrségnél, mert kinosták a arra is azt mondta, hogy igaz, a mi nem igaz. Ta-

És ez a nyughatatlan lelkű, szeszélyes és kívánatos, törékeny testű baba, a kit egyszerű sorsa ellenére is ábrándos, vágyakozó szívvvel áldott vagy vert meg a véletlen.

A minthogy mindakettőt a véletlen is hozta utjába és csatolta olyan közel a lelkéhez, hogy szinte félve gondol arra az időre, mikor elveszti őket, hogy talán ne is találkozzék velök soha többé. Pedig ez az idő nincs is olyan messze. Vas Arankát talán rövid napok multán nem fogja már látni, a amint vizsgái letételvel elmegy Kerékvárról, bizony ki tudja, mikor találkozik újra Pankotai Évivel is? S azt érzi, hogy valamint élte egész boldogságát oda tudná adni a nénje jóléteért, boldogságáért, azonkép nem habozna soha bármit tenni ennek a két lénynek a boldogsága érdekében.

S mig behallatszik hozzá a másik szobából a vigénekzaj, addig ő kutatni, keresni kezd a lelkében, hogy mi okozza ezt az érzelmet?

Talán a szerelem?!

Óh, ő tudja, mi az! Olvasott eleget róla tudós és okos könyvekben, no meg olyanokban is, a mik se tudósak, se okosak nem voltak, de szerfölött érdekfeszítők. Aztán meg az irott regények mellett ott volt az apja élete, az apja regénye, a minek részleteit soha senki sem beszélte el neki, de ő maga alkotta meg fantáziájában.

És ugy találja, hogy ilyen szerelem nincs az ő lelkében. S hogy egyáltalán nem is szerelem az, mely ehez a két lényhez köti . . . talán inkább szeretet. S azzal a megnyugtató érzéssel fejezi be lelke vizsgálatát, hogy — ha azokat elébe nem hozza a sors valaha —

ugyan, hogy nincs senki már, a ki ennek örüljön; de hát ő meg akarja mutatni az embereknek, hogy a Dömeháziak nemcsak addig voltak híresek, mig gazdagságukkal uralták a vármegyét, de tiszteletre, becsülésre, hírnévre tudnak szert tenni a munkájuk után is.

De erre már öreg Nagypál András meg nem állhatja, hogy ne igyék egyet Saul jóvoltáért. És össze-csengnek a poharak, a maga Évi is felemeli az övét a hozzá érteti Saulnak a poharához.

Gyöngyöző piros bor van a pohárban; égető, fényes láng a leány szemében, amint a kocciatás után ráemeli azt Saulra és lassu, csendes hangon mondja, hogy alig hallják a többiek:

— És aztán megházasodik ön is, Dömeházi ur a boldogan, gondok nélkül él a felesége mellett, ugy-e?

Saul fenéig üríti ki a poharát, miközben a leány ezt kérdi tőle és az a tüzes ital, meg az az égető láng a leány szemében dacra ingerli. S megrássa a fejét, határozottan, erővel, a mint feleli:

— Nem házasodom meg soha!

Jó, hogy e percben öreg Nagypál András borissá rekedtes hangon elkezd dalolni:

Nem házasodom meg soha,
Nem leszek asszony bolondja!
Hogy engem egy asszony
Egrecir . . .

— Hejh, én bolond fejem! Lám, még nótára is gyujtok, pedig hát ma még sem illik dalolni . . . Aztán meg, ugy-e, sógorasszony, jobb lenne, ha szomorkodnám, mert hát bizony most, vén létemre bánom, hogy nem

gadja, hogy Szórád Lukácsnak Kolompárral együtt ő adta volna el a kantárokat.

— Én adtam el? Hozzák semembe! Hadd mondja semembe!

Sárközi György tagadja, hogy Sárközi Péter az apja volna s nem tud a rablásról semmit.

Sárközi (Bolygó) József, a rablás ügyben utolsó vádlott, szintén tagad s nem ismeri Ujpalánkát, a hol elfogták a csendőrök, pedig a visgálóbíró előtt is boismerte a dolgot, hogy Gombai társaságában követték el a lopásokat.

Délre járván az idő, a tárgyalás folytatását az elnök délután fél 3 órára tűzte ki.

Délutáni tárgyalás.

Az orgazdasággal terbeltek kihallgatása vette igénybe ugyszólván az egész délutánt.

Mindenekelőtt felolvasták az elhunyt Sárközi Szepe tőredelmes vallomását, mely megnevezi kellő sorrendben büntársait és az elkövetett stikliket. Ebből kitűnik, hogy ugyancsak nagyszentmiklósi országuton megtámadta a banda Wolf Péter és Fritz Jakab korcsmárosokat, a kik csupán annak köszönheték megmenekülésüket, mert lovaik közé vágta és így gyorsan elhajtottak.

Egymásután kerülnek kihallgatásra Szórágh Lukács, Némedi János, Sebők Ferenc, Gulyás Antal, Sebők Vince, a kik valamennyien egy-két pár kantárt vásároltak a cigányoktól, potom áron. Elnök föl-szólítására valamennyi megtalálja az általa megvásárolt és a csendőrök által elvitt löszerszámokat, sőt az eladó cigányokat is föl ismerik.

Fábián Ferenc soha sem vett semmit a cigányoktól, hiszen még udvarába sem eresztene be egyet sem ebből a tolvaj nációnból. A csendőrök feleségének egy keszken-

dőjét vitték el, mint lopottat, pedig az feleségének becsületes jószág.

Grász Jakab cikói sváb atyafi bizonyítványt hoz, hogy a tőle elvitt löszerszámok az ő jogos tulajdonai, 4 évvel ezelőtt vásárolta Báltasséken, ennél fogva azok a cigányoktól nem származhattak. Elnök kérdésére egyébiránt kijelenti, hogy a vádlottakat egyenkint véve nagyon jól ismeri, mint községi bírónak sok baja volt velük. Megnevezi és rájuk mutat névszerint.

Sárközi Sándor felpattan helyéről, mondván, hogy ő sohasem volt a bírónál sem csendőrrel, sem csendőr nélkül. Engem — ugymond — a csendőr urak egymásután háromszor föl akasztottak, csuda, hogy még élek. Mikor szivemet már ellepte a vér, azt sem tudtam, mit mondtam.

Bekő István a délelőtti mámorát azóta az ügyészség enyhet adó szállásán kialudta és elnök kérdésére a legnyájásabb feleleteket adja. Kijelenti, hogy soha sem vett a cigányoktól semmit, a cigányok az ő tulajdonát vitték el.

Reisz József vásárolt a cigányoktól egy pár kantárt, melyet olyformán fogadott el, hogy Sárközi Sándor adója volt 1 frt 50 krral. Ismeri különben, Kolompár kivételével, az összes vádlottakat, megmutogatja hogy ez a Sándor, ez a fia, ez meg (Gyókára mutat) a veje.

Gyóka felpattan: Lám hogy hazsudik, hisz én Péter vagyok!

Elnök: No lám tegnap még a nevé is tagadta. Csak hogy már ennyire mentünk.

Reisz József folytatja leleplezéseit a cigányokról s végül kijelenti, hogy mióta ez a jeles kompánia fogva van, Cikón és környékén hire-hamva sincs a lopásoknak.

Kata Péter és Haypál Lajos

szintén vettek kantárokat a cigányoktól, föl ismerik a kantárokat is. eladóikat is.

Lapunk zártakor a tárgyalás tovább folyik.

Határidő-naptár.

Március 12. Ujoncozás vége a szent-lőrinci szolgabírói járásban. — Pincérek hering-lakomája a Resch-féle vendéglőben.

Március 15. Kaposvizet levezető társulat közgyűlése Dombóvárott. — Törvényhatósági bizottsági tagok választása a városnál. — Pécsi sertéshizlaló és áruraktár részvénytársaság közgyűlése. — Első munkás betegsegélyző pénztár közgyűlése Ágota-utca 22. szám alatt d. u. fél 3 órakor.

Március 16. Ujoncozás kezdete a pécsi szolgabírói járásban. — Zenekedvelők hangversenye a színházban.

Március 18. Ujoncozás vége a pécsi szolgabírói járásban.

Március 22.: Pécsi Ipartestület rendez évi közgyűlése a városháza nagytermében d. e. 10 órakor.

A KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.†)

Nyilatkozat.

A „Pécsi Napló“ f. évi március 6-iki számában, ezen ujság ismert modorában és hangján apostrófálja e hó 4 én a képviselőházban mondott beszédemnek a baranyamegyei alispánra vonatkozó passzusát. Kétséget sem szenved, a „Pécsi Napló“-nak is van

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerk.

házasodtam meg soha! Pedig ha sógorasszony is úgy akarta volna valamikor, mint én, hejh, máskép lenne most sok minden! . . .

E miatt aztán nem veszi senki észre, hogy milyen hatása van Saul szavainak a leányra. Csak nézett rá tágra nyitott, csodálkozó, ijedős szemekkel s azonközben úgy roskadt le inkább, mint ült a székre.

— Haha, milyen furcsán érzem magam. Olyan erős ez a bor; még becsipek ettől a cseppnyitól is. Már is szédülök; ki kell mennem a hidegre.

És megy kifelé, bizonytalan, támo lygó léptekkel; ki a szobából, a konyhából, a folyosóra, s odatámasztja annak hideg falához a forró homlokát, a melyet csaknem szétvet a lüktető vér.

— Nem? . . . Soha?! suttogja magában odakint s elhallgat, mintegy várva a feleletet remegő kérdésére. Aztán mintegy magához térve, de a fal hidegsége da cára is még jobban felhevülve, felveti a fejét s csaknem kiáltva szól bele a sötétségbe:

— Nem e?! No jó . . . Csak addig ne; csak addig ne!

— Hol vagy, Évi? Hangzik ki a konyhaajtón a három Csókei lány hangja s kilépnek azok is a folyosóra.

— Itt vagy? . . . Igazán jó ez a kis hűs levegő. Azok odabent telefűstölnek az egész szobát. A mellett olyan meleg van, hogy alig lehet kiállani.

Csókei Marcsa mondja ezt, míg a másik két lány felnéz a sötét, borult égre.

— Még csak egyetlen csillag sincs. Pedig most de kedvem lenne egy csillagot választani, Julcsa!

— Még mi nem jut az eszedbe, Pizsike?! Talán bizony hogy összekösd valaki csillagával a sorsát, ugy-e? Szól nevetve a másik.

— De menjünk be. Hideg van idekint. No gyere Évi, gyere!

És viszik be magukkal a leányt, a ki most már nyugodt és csendes s látszik az arcán, hogy jókedvet is akar magára erőltetni.

Ami bár nem sikerül neki, de végre is nem igen rontja a hangulatot, a mi már kezd zajossá, jókedvűvé válni.

A poharak mind sűrűbben telnek meg s öreg Nagypál András felhívására mind gyakoriabbak lesznek a koccintások. Nem is csoda aztán, ha a mikor Saul azzal vonul át a szobájukba, hogy fáradt, egy kicsit pihenni szeretne: távozni engedik csak azért, hogy a jókedvet szabadjára engedjék s vidám nótázással majd felvegyék a házat.

Saul pedig bent, a diákszoba magányosságában, ledől a divánra és fejét kezeibe hajtva gondolkozik. Gondolkozik azon, hogy vajon olyan könnyű lesz-e azt a jövőt elérni, a melyet odabent azok a jó emberek olyan gyorsan olyan rózsássá festettek le előtte. Érsi, hogy még mindenre képes; tudja, hogy még mi sem akadályozza abban, hogy olyanná tegye a jövőjét, a milyenné akarja. És mégis, erősen kételkedik az iránt, hogy ez a jövő boldog lenne akkor, ha tudná két lényről, hogy azok boldogtalanok.

Ez a két lény pedig Vas Aranka és Pankotai Évi.

Az a szép, kedves, szomorú lány, a ki most is édes atyja ravatala mellett zokog talán.

joga kritizálni. De egyhez nincs joga: nincs joga hasadni. Fentt jelzett cikkének azon szavai pedig, hogy én lettem volna az, ki „az ismert röpirat miatt keletkezett sajtópör elintézése után Baranya vármegye közgyűlésén ékes szavakban a megjelent megyei képviselők lelkes és tüntetésszerű tetszés vihara közepette magasztaltam az alispánt, annak érdemeit méltatva“, egyszerűen és őszintén szólva: vastag hazugság. Az esküdtzéki ítélet alól egyszerűen elvont és így mind örökre tisztázatlan alispáni panama ügy tragikomédiája lejátszódott 1895. év első negyedében. Az erre következő megyei közgyűlésen nem voltam jelen. A júliusi közgyűlésen sem okom, sem alkalmam nem volt az alispánt dicsérni. Az októberi közgyűlésen Némét Lipót font koszorút az alispán homlokára. Utána én szóltam. Volt bennem annyi emberbaráti szeretet, hogy a Német Lipót által felrakott babér leveleit meg ne tépjem. Volt bennem annyi következetesség, hogy ahhoz ne tegyek semmit. De volt bennem annyi igazságérzet is, hogy a megye közönségének jól megérdemelt elismeréséből követeljem a megyei tisztikar kompetens tagjai számára a megfelelő részt. Ennyi volt az én akkori felszólalásom tartalma. Sem több, sem kevesebb. Így adta ezt vissza a valósághoz és igazsághoz hiven és megfelelően a „Pécsi Figyelő“ következő napi száma. Csapán a „Pécsi Napló“ csinált belőle nagy dolgot, hogy Vajay, „a megyei ellenzék egyik zászlóhordozója“ — akkor még zászlóhordozója — ilyen, meg olyan lojális és objektív felszólalással lepott meg mindenkit. De még a „Pécsi Napló“ sem írta akkor, hogy ékes szavakkal magasztaltam volna az alispánt. Sőt az 1895. évi dec. 23. án megjelent megyei tisztújítás után, december 24. én írt vezércikkében is, midőn a végén nagyon meg akarta dicsérni és kiemelni az alispán közigazgatási érdemeit, nyomatékkal hozzá tette, hogy ezt még Vajay is elismerte. Persze akkor még szerény nevem a tekintély súlyával szerepeltette a „Pécsi Napló“. Ma el akar e névtől tagadni minden jelentőséget. Ám tegye. Nevemnek és egyéniségemnek értéket nem a „Pécsi Napló“ kölcsönöz. Sem hozzá nem tehet, sem el nem vehet belőle semmit. Bármily csekélyre becstül is, mindazonáltal fogadjon el tőlem egy tanácsot. Szerényebben viselkedjek velem szemben és kevesebb animozitással védje pártfogoltját, ki a községek pénzéből subventionálja, mert durvaságával épen annak árt legtöbbet, kit védeni akar. Én igazságszerető ember vagyok Mindenki érdemeit szívesen elismerem. Örülök, ha a valódi érdem egy magyar családnak nyújt létalapot. De az ősök vérével szerzett és védett alkotmányos szabadság ellen intézett minden merényletért és támadási kísérletért szigorubb megtorlással kell élni, mint a közpénzek elpredálásáért. A tisztességes pénz ára csak verejtek. A szabadság kincse véren lett megváltva. Hát csak csendesesen ott a „Pécsi Napló“-nál! Nagyon rossz idő jár a panamásokra. Budapest, 1896. március 6. án.

Vajay István
orsz. képviselő.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, szíveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése márc. hó 10-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az igazságügyi tárca mai folytatódó tárgyalásánál Visontai Soma polemizált a miniszter tegnapi beszédével s határozati ja-

vaslatot nyújtott be a bírósági reformjára vonatkozólag. Utána Mandel Pál vette védelmébe a bíróságokat.

Olay Lajos kifogásolta a miniszter által gyakorlatba vett kinevezési rendszert. Beszéde közben heves személyes polemia fejlődött ki közte a az igazságügyminiszter között. Olay ugyanis azt állította, hogy a miniszter befolyásolja a kuriát, mire a miniszter közbeszólt: „nem igaz.“ Erre Olay azzal ripsztirozott, hogy a mit a miniszter mond, az a nem igaz, ő mindig igazat szokott beszélni. Erdélynek nincs meg az a tehetsége, hogy állásának, mint igazságügy miniszter meg tudna felelni.

Erdély miniszter személyes kérdésben szólalván fel, kijelenti, hogy közbekialtását nem Olayra, hanem az általa említett tényre értette. Állását mindaddig meg fogja tartani, míg a többség bizalmát bírja. A kinevezéseknél a méltányosságra s a sorrendre van és lesz mindig tekintettel.

Polonyi Géza az igazságügyminiszter programbeszédét gyászbeszédnek mondja s különösen kifogásolja, hogy a házassági válóperekben való eljárás nem lett szabályozva s határozati javaslatot terjeszt be, hogy a ház utasítsa a kormányt a házassági perekben való eljárás javaslatának betervezésére.

A félháromig kihuzódó ülés vége felé még egy személyes összetűzés volt Polonyi és Pulszky Ágost közt.

TÁVIRATOK.

Gyanus megbetegedés. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház alelnöke ma levelet kapott Szilágyi Dezső házelnöktől, a melyben ez bejelenti, hogy két napig akadályozva lesz az elnöklésben. Szilágyi egyik verzió szerint vivás közben, mások szerint reggelizés után ajultan esett össze s félóraig feküdt eszméletlenül. Most azonban már túl van minden veszélyen s holnap már valószínűleg ő fog elnökölni a házban.

Az utasó bolgár fejedelem. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A „Neue Prese“ jelenti Szofiából, hogy a szultán az e hó folyamán Konstantinápolyba érkező bolgár fejedelemet egy török ezred tulajdonosává szándékozik kinevezni. Ferdinánd Konstantinápolyból Odesszába megy, onnan pedig Pétervárra utazik, hogy köszönetet mondjon a cárnak fejedelemmé való elismeréséért. Pétervárról a fejedelem a Rivierára fog utazni felesége meglátogatására.

Bánffy báró családi ügye. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Mint a Pol. Ert. jelenti, Bánffy Dezső báró miniszterelnök a múlt héten erdélyi birtokait megosztotta Kemény Mária bárónővel kötött első házasságából származott fiaival. Az osztozkodás szerint Bánffy Ferenc báró huszárfőhadnagy, aki Medgyesen lakik, kapta az apanagyfalui és oroszfalui birtokokat; Kázmér báró, a ki Kolozsvárt megyei hivatalnok, nős és két gyermek atyja, kapta a többi birtokot Erdélyben. Bánffy Dezső báró a szilágy-somlyói birtokot tartotta meg magának.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó

48-as közvacsora márczius 15-én.

A „Magyar-Korona“ vendéglőben, úgy mint minden évben, az idén is

közvacsorát

adok márczius 15-én, melyre a n. é. közönséget tisztelettel meghívom. Teríték ára 48 kr. Kezdeté 9 órakor.

Sobók Gyula
vendéglős.

Kocsma-helyiség bérbeadó.

Pécsett, felső puturla-utca 28-ik számú házban a kocsma-helyiség, nagy kerttel és fűdött teke-pályával folyó évi május hó 1-től bérbeadó. Bővebbet ott a házban.

Cs. és kir. szab.

Zentler-féle
férfi és gyermekruha-
raktár Pécsett, király-
utca, Bazar épület, a
városházával szemben.

„Millenium-
öltönyök“
a legújabb és legdiva-
tosabb

Lodenposztóból
a legdusabb választék-
ban, továbbá tavaszi
felöltők, felső kabá-
tok, haveloc, és öltö-
nyök a legfinomabb
angol és francia sző-
vetekből bámulatos ol-
csó áron ajánl a

ZENTLER-féle
cs. és kir. szab. úri és gyermekruha-
raktár

Pécsett, Király utca 1. sz., Bazarépület.
Figyelmeztetés! Ezén legújabb loden-
szövetek általánosan elismert tartósága
által azon kedvező helyzetbe vagyok,
hogy annak minősége valamint olcsó ára
folytán minden külföldi és fővárosi leg-
nagyobb hasonló üzletekkel versenye-
zek!

240. szám.
1896.

Arverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében eszenel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1896. évi 2457. sz. végzése következtében Dr. Miltényi Miklós ügyvéd által képviselt Holly Mihály, Jávora Papp András és neje ellen 400 frt s jár. erejéig fogantatott ki-elégítési végrehajtás útján lefoglalt és 607 frt 30 krra becsült butorok, felaszerelések, tületri berendezés és tűsifából álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíróság 2995. 1896. sz. végzése folytán 400 frt tőkekövetelés, ennek 1896. évi január hó 6 napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 35 frt 55 krrban bírósággal már megállapított költségek erejéig Pécssett, felső vámház utca 25. sz. a. leendő esküzlésére 1896. évi márc. hó 18. napjának délutáni 2 órája határidővel ki-tűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében késpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el-fognak adatni.

Kelt Pécssett, 1896. évi március hó 1. napján.

Engler Kálmán
kir. bírósági végrehajtó.

620. sz.
tkvi. 1896.

Arverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekvi hatóság közhírré teszi, hogy Schmidt Sándor szentlőrinczi lakos végrehajthatónak Hegedüs János végrehajtást szenvedő ellen 302 frt tőkekövetelés s jár. iránti végrehajtási ügy-ben, a pécsi kir. törvényszék és a szentlőrinczi kir. járásbíróság területén levő Kisasszonyfa község határában fekvő a kisasszonyfai 5. sz. tjkvben felvett 7. has. 5. és 5/a soroz. hásból és belsőségéből Hegedüs Jánost illető 1/4 részére 184 frt becsárban, mégis az 1881. évi 60. t. cz. 156 §-a alapján az 571. hrsz. szőlőre egészen 22 frt, az 575. hrsz. szőlőre egészen 34 frt és az 587. hrsz. szőlőre egészen 64 forint becsárban az árverést el-rendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi április hó 8-ik napján délelőtt 9 órakor Kisasszonyfa község há-zánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladotni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át, vagyis 18 frt 40 krt 2 frt 20 krt, 3 frt 40 krt, és 6 frt 40 krt késpénzben, vagy az 1881. évi nov. 1. 3333. sz. a. kelt igazságügyminisztr. rend. 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánat-pénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről ki-állított szabályszerű elismervényt átszolgál-tatni.

Pécssett, a kir. törvszék. tkvi hatóságá-nál, 1896. évi január hó 16-án.

Bogyay Pongrácz
kir. tvszéki bíró.

Csak akkor valódi, ha a háromszög palacska az itt levő csalaggal (vörös és fekete nyomás sárga papíron) van felszerelve.

Eddig fölálmulhatatlan!
Maager Vilmos
féle
valódi tisztított

(törvényesen védett csomagolásban)
MAAGER VILMOSTÓL
BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségéről fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltek mindama eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3, valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszer-tárában.

Pécssett kapható: Sipőcz István, Zeiga László, Erreth János és az irgalmasok gyógyszer-tárában; Reoh Vilmos, Spitzer Sa, Köszl János kereskedésében.

Főraktár és főelárusítás az osztrák-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS,
III/3. Heumarkt 3.

Utánzatok hatóságilag nyomonzatnak.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

„MARGIT“

GYÓGYFORRÁS,

„MAGYAR SELTERS“

Vegyelemezve a budapesti m. kir. egyetemen. Szerencsés vegyi összetétele, kevés szabad, de gazdag, félig kötött szén-savtartalma kiváló hatásának bizonyult, különösen **tüdőbántalmaknál**, a hol a szabad szén-sav csekélyebb jelenléte megövi a beteget a káros, sőt **veszélyes izgatástól**, ellenben a félig kötött szén-sav gazdagsága a gyógyhatású alkotórészeknek a beteg testrészekbe való gyors és biztos felvételét eszközli. Ezen tulajdonságának köszönheti a Margit-forrás azon kiváló előnyét is, hogy a hol szabad szén-savtartalom-ban erősebb ásványvizek, mint a **seltersi, gleicherbergi, tódóbajokban**, különösen **tüdővérzések**nél már nem alkalmazhatók, a Margit-forrás itt is a legjobb hatás mellett folyton használtatik.

A **tüdőbetegek** klimatikus gyógyintézeteiben, különösen a leglátogatottabb **Görbersdorffban** a Margit-víz otthonossá vált. — Orvosi tekintélyeink Budapesten: dr. Korányi, dr. Gebhardt, dr. Navrátil, dr. Poór, dr. Kéty, dr. Barbás; Bécsben: dr. Bamberger, dr. Duschek, stb. a legjobb eredménnyel alkalmazzák a **légző-, emésztő- és húgyszervek** általános hurutos bántalmainál.

Mint ivóvíz

präservatív gyógyszernek bizonyult a **kolera**-megbetegedés ellen,

borral használva a legegészségesebb ital!

Kiszárolagos
Főraktár **Édeskuty L.**

sz. és k. és osztrák
k. udv. ásványvíz-
szállítónál,
Budapest.

Ugyiszintén kapható minden gyógyszer-tárában, fűszerkereskedésben és vendéglőkben!